NOVÁ SÉRIE OD AUTORA
DÍVKY V LEDU

ROBERT BRYNDZA

DĚS

Rok 1987. Londýn halí temnota. Zabiják se probouzí.

COSMOPOLIS

Robert Bryndza
představuje novou sérii.

Do Londýna přijíždí detektiv Jamie Day…

DĚS

NOVÁ SÉRIE OD AUTORA
DÍVKY V LEDU

ROBERT BRYNDZA

DĚS

Rok 1987. Londýn halí temnota. Zabiják se probouzí.

Věnováno Jánovi, mamince Vierce, Rikymu a Lole

THE QUIET KILL
Robert Bryndza

Text copyright © 2026 by Raven Street Ltd. All rights reserved.
Translation © Kateřina Elisová 2026
Cover © Dominic Forbes 2026
© Grada Publishing, a. s., 2026

Z anglického originálu *The Quiet Kill*, vydaného nakladatelstvím
Raven Street Publishing v roce 2026, přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Dominic Forbes

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026
jako svou 10 707. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-8691-4 (ePub)
ISBN 978-80-271-8690-7 (pdf)
ISBN 978-80-271-3447-2 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Vejděte svobodně a z vlastní vůle!

– Bram Stoker, *Dracula* –

1

PONDĚLÍ, 30. LISTOPADU 1987

Když detektiv Jamie Day odbočil na příjezdovou cestu k vlakovému nádraží Leyton ve východním Londýně, silnice byla prázdná. Zkontroloval adresu a směrovací číslo, které si narychlo načmáral modrou propiskou na hřbet ruky.

Mrtvola u vlakového nádraží v Leytonu,
E10 5PS

Podíval se do svého právě zakoupeného atlasu *Londýn od A do Z*, který ležel otevřený na sedadle spolujezdce. V okruhu kilometru a půl se nacházely dvě železniční stanice s názvem Leyton – Leyton a Leyton Midland Road. U obrubníku stála osamocená bílá Cortina s rezavějícím lakem, která vrhala dlouhý stín ve slabém ranním slunci a ještě víc přispívala k jeho rostoucímu neklidu. Kde jsou policejní vozy? A policejní páska?

Jamie projel kolem Cortiny, zabočil za roh a před budovou nádraží uviděl stát staršího muže v dlouhém zimním kabátě a vlněné čepici. Když zahlédl Jamieho červený Ford Escort, muž zvedl hlavu a vyšel mu naproti. Mával rukama, aby mu dal najevo, že se má držet dál.

Jamie šlápl na brzdy, vypnul motor, vystoupil z auta a oblékl si svoji starou bundu. Bledé zimní slunce se stěží prodíralo mraky a on viděl námrazu na suchém listí a odpadcích, které ležely v kalužích u obrubníku.

„Hej! Běžte zpátky! Sem nesmíte!“ zakřičel muž. „Zavolal jsem policii!“ Jamie se zastavil pár metrů od muže. Stáli u zadní strany budovy nádraží, zchátralé dvoupodlažní stavby se špinavou omítkou, jež měla polovinu oken zabedněnou. Jamie zpozoroval bledou nohu mezi dvěma převrácenými hliníkovými popelnicemi a hromadou hnědého listí a odpadků rozházených u zdi. O pár desítek centimetrů dál leželo nahé torzo, další noha a dvě paže. Okamžitě ho zaplavil strach a vzrušení zároveň.

„Jsem detektiv konstábl Jamie Day.“ Vůbec poprvé se představil svojí novou hodností a připadalo mu to divné. Jako by byl podvodník. Podobný názor četl i v uslzených očích starého muže, který k Jamiemu přešel blíž a prohlížel si jeho džíny, zašpiněné tenisky a červeno-černě pruhovaný svetr pod tenkou bundou.

„Nevypadáte jako policista.“

Jamie si prohledal kapsy a pak se sklonil dovnitř auta, odkud z přihrádky na rukavice vytáhl koženou peněženku se stříbrným erbem. V zorném poli měl stále roztržený plastový pytel, který ležel poblíž trupu a z nějž vyčuhovala horní část něčeho, co vypadalo jako lidská hlava. Ruce se mu třásly, když ukazoval starému muži služební průkaz. Na fotografii mu bylo dvaadvacet, právě začal sloužit jako uniformovaný policista a usmíval se jako idiot.

„Tady se píše, že jste ze suffolského policejního oddělení," zkonstatoval starý muž, když se na něj znovu podíval. „A že jste policejní konstábl. Máte nosit uniformu."

„Právě mě přeložili k Metropolitní policii a chodím v civilu." Jamie zavřel koženou peněženku a zastrčil si ji do kapsy. Znovu se naklonil do auta a vytáhl zápisník a pero. Otevřel ho a dychtivě se ujal iniciativy. „Jak se jmenujete, pane?"

Pohled na policejní zápisník starého muže zřejmě přesvědčil.

„Alfred Lane. Jsem přednosta nádraží." Rozepnul si kabát, rozhalil ho, a ukázal tak uniformu Britských státních drah a jmenovku, aby to potvrdil, a spěšně si sundal kulicha, pod kterým měl služební čepici s kšiltem. „Jsem ve službě už od šesté, ale tohle… všechno jsem objevil až těsně před sedmou, když jsem vyšel ven. Pět minut před sedmou, abych byl přesný, chvíli předtím, než tudy projel vlak v sedm," dodal Alfred, protože chtěl být citován správně. „Hned jsem vytočil 999. Už tady čekám hodinu." Jamie si vše zapsal a cítil, jak ho studený vzduch štípe do holých rukou.

„Dotknul jste se něčeho?"

„Jo. Koštětem. A sáhnul jsem na hlavu, na vlasy, když jsem se díval dovnitř toho pytle. Když jsem to všechno našel, byla ještě docela tma. Nejdřív jsem si myslel, že to jsou části figuríny z nějakýho obchodu. Sem dozadu nám už vyhodili nejrůznější věci. Ale kusy mrtvoly ještě ne, to si pište." Nafoukl tváře a pozorně si Jamieho prohlížel. „Podíváte se na to?"

„Ano, samozřejmě."

„Myslím, že se v těch popelnicích hrabaly lišky."

Jamie dopsal a vůbec se mu nelíbilo, že se mu třesou ruce. Zastrčil si zápisník a pero do bundy a přešel blíž. Dvě nohy, uříznuté v bocích, ležely mírně od sebe v různých úhlech v hromadě listí mezi převrácenými popelnicemi před vybledlými modrými dveřmi s nápisem **ZDE NENÍ VÝCHOD**. Chápal, proč si je Alfred mohl splést s částmi figuríny. Maso na obou nohách mělo žlutý nádech a bylo poseté černými modřinami. Vypadalo to, že je od zbytku těla někdo úhledně oddělil. O kus dál ležel trup se čtyřmi pahýly v místech, kde byly nohy a paže odříznuté pilou. Scvrklý penis a varlata ukazovala, že se jednalo o muže, a zdálo se, že měl atletickou postavu se svalnatou hrudí a širokými rameny. Vedle trupu ležel velký plastový pytel modré barvy. Byl roztržený a vyčnívalo z něj temeno hlavy a hustá kštice zacuchaných zrzavých vlasů. Jamie přešel blíž, sklonil se a zlehka odhrnul okraj pytle. Byla to hlava mladého bělocha. Jedno oko měl doširoka otevřené, druhé oteklé a zavřené. Na čele měl hlubokou promáčklinu v místě, kde se lebka propadla dovnitř. Z nosu vedly dvě rezavé stružky zaschlé krve, která slepila vousy hustého kníru.

Zdálo se, že vítr změnil směr, protože Jamie ucítil zápach nahromaděných odpadků a rozkládajícího se těla. Zvedl se mu žaludek a začal se dávit. Napřímil se, o pár kroků ustoupil a přitom se dvakrát zhluboka nadechl studeného vzduchu.

„Není to hezkej pohled, co?“ prohodil Alfred.

Jamie během své krátké kariéry u policie viděl čtyři mrtvá těla – což je na mladého provinčního konstábla poměrně slušný počet: dvě dopravní nehody a třetí a čtvrté tělo byli staří lidé, kteří zemřeli doma. Ne, bylo jich pět. V duchu viděl pátého mrtvého člověka. Svého otce, jak leží tváří dolů v trávě na konci zahrady.

Jamie tu představu zahnal a zhluboka se nadechl a vydechl. Soustředil se na chladný vzduch a krystalky námrazy na převráceném listu.

„Hele, mladej, nedáte si mentolku?“ zeptal se Alfred, zatímco se hrabal v kapse kabátu, a pak vytáhl balíček bonbonů Trebor Mints, které mu nabídl.

Jamie si otřel ústa a slzící oči a jednu si vzal. „Díky.“

Chuť máty a pocit, že má něco na jazyku, mu pomohly potlačit dávivý reflex. Jamie vyrazil brzy ráno s tím, že bude mít celý den na to, aby se zabydlel ve svém novém domově, než nastoupí do nové práce jako člen týmu vyšetřujícího vraždy na policejní stanici West End Central. V polovině cesty po dálnici A12 směrem do Londýna mu na pager přišla naléhavá zpráva. Zajel na promrzlé odpočívadlo u silnice, kde stála telefonní budka. Byl to šok dostat první rozkazy a hned vyjet k takovému zásahu. Dispečer se ani slovem nezmínil o zohavené mrtvole s oddělenými částmi těla.

Jamie zvedl pohled, když se za rohem objevil sportovně vypadající Rover v metalicky modré barvě, kterému na střeše blikalo modré otočné světlo. Otřel si ústa a tiše si s úlevou oddechl. Jeho auto blokovalo silnici a Rover zastavil za ním. Jamie si uhladil vlasy a spěchal k němu. Okénko se spustilo a on se ocitl tváří v tvář zachmuřenému padesátníkovi s prošedivělými tmavými vlasy ulíznutými mastnou pomádou.

„Kdo jste?“ zeptal se a pohledem zhodnotil Jamieho oblečení.

„Dobré ráno. Jmenuju se Jamie. Detektiv konstábl Jamie Day. Mám se hlásit u detektiva šéfinspektora Johna Bensona.“

Jamie zvedl svůj služební průkaz a muž si ho prohlédl od hlavy až k patě.

„Detektiv šéfinspektor Benson odešel do předčasného důchodu. Já jsem nastoupil na jeho místo. Detektiv šéfinspektor Harry Dean."

„Aha, to jsem nevěděl."

„No, tak teď už to víte." Muž otevřel dveře a vystoupil z auta. Na okamžik ho překvapilo, že Jamie je ještě vyšší než on, ačkoli sám byl nadprůměrně vysoký. Harry měl na sobě dlouhý, pomačkaný kabát v barvě velbloudí srsti, velmi elegantní oblek s tenkými proužky a naleštěné boty. Vypadal spíš jako výstřední prodejce ojetých aut než jako šéfinspektor. „Kolik vám je?"

„Dvacet pět, pane."

„A tohle jste si vzal na sebe první den v mém týmu?"

„Nevěděl jsem, že…"

„Kdo je ten starej dědek?" přerušil ho Harry a podíval se na Alfreda.

„Přednosta nádraží. Našel ty lidské… části."

„Části?"

„Ano. Dvě ruce a nohy, trup a hlava. A je to mužské tělo."

Harry přimhouřil oči. „Mužské tělo?"

„Myslím tím, že ta mrtvola je muž."

„Je na místě hodně krve?"

„Ne. No, trochu. Zaschlá krev na obličeji."

Na opačné straně budovy s rachotem projel vlak.

„Máte rukavice?"

„To je v pohodě. Není mi zima."

Harry obrátil oči v sloup. „Latexové rukavice. HIV." Zdálo se, že si všiml Jamieho vyděšeného výrazu, takže pokračoval mírnějším tónem. „Nepořezal jste si ruce?"

Jamie je zvedl nahoru. „Ne."

„Pak je všechno v pořádku. HIV se přenáší krví, a to jen v případě, že máte otevřenou ránu. A přenáší se také spermatem, pokud, ehm…"

„Jo, já vím."

Harry vytáhl z kapsy kabátu dva páry latexových rukavic a jeden podal Jamiemu. Pak přešli k plastovému pytli a Harry ukázal svůj služební průkaz Alfredovi.

„Co jste to říkal o tom AIDS?" zeptal se Alfred, v hlase mu náhle zaznívaly obavy. „Myslíte, že ho zabilo zrovna *tohle*?" Harry si klekl, opatrně zvedl oddělenou hlavu a prohlédl si mužovu tvář. Měl hranatou bradu, vysoké lícní kosti a hustý knír ve stylu Freddieho Mercuryho. Z větší vzdálenosti vypadala hlava jako skutečná a falešná zároveň, jako rekvizita z nějakého hororu. Znepokojivé bylo právě to, že byla opravdová. Jamie cucal mentolku a snažil se ze všech sil nezvracet. „Šel jsem k němu hodně blízko," v Alfredově hlase se ozývala panika. „Už hodinu čekám tady venku. A vítr fouká směrem od něj."

Harry přešel o kus dál, aby si prohlédl části těla. Zmrzlé listí a odpadky mu šustily u nohou.

„Sahali jste tady na něco?"

Jamie zavrtěl hlavou.

„Dotknul jsem se ho jen koncem násady od koštěte. Mám to koště vyhodit?" zeptal se Alfred. Harry si sundal latexové rukavice a odhodil je na zem. Sáhl do jiné kapsy a vytáhl leták, na jehož přední straně bylo napsáno: AIDS – NEUMÍREJTE KVŮLI NEVĚDOMOSTI. „Přesně takovej jsme měli ve schránce. Manželka říkala, že je tam plno nechutnejch výrazů. Mohly by se bakterie AIDSu dostat nahoru po násadě mýho koštěte?"

„Ne. Tak to nefunguje, pane. Nemáte se čeho bát, ale měl byste si to přečíst." Harry mu podal leták a čekal, takže si ho Alfred nakonec musel vzít. Znovu se podíval na mrtvolu a zamračil se. Nastalo krátké ticho, které přerušil řev motorů. Zpoza rohu vyjela dvě černobílá policejní auta v doprovodu černé dodávky forenzního týmu. „Aha, už nám dorazila posila."

2

Když přijeli uniformovaní policisté a forenzní technici, Jamie se cítil ještě víc jako páté kolo u vozu. Na místě činu náhle zavládl čilý ruch. Policisté v uniformách zřídili kordon kolem nádraží, technici se pustili do práce a nad plochou kolem popelnice postavili bílý stan a jeden policista odvedl Alfreda, aby s ním sepsal výpověď.

„Jimmy, můžete jít dovnitř a najít kancelář přednosty?“ požádal ho Harry. „Zkuste zařídit, aby sem na pár hodin přestaly zajíždět vlaky.“

„Jmenuju se Jamie, pane.“

„Jasně. Tak šup, šup. Už běžte.“

Jamie obešel budovu a došel k prázdnému nástupišti. Alfredovu kancelář našel za dveřmi nalevo od prázdné čekárny. Místnost páchla po zpocených nohách a z malého, zašpiněného okénka byl výhled na železniční koleje a ulice s řadovými domy za nimi. Jednu stěnu zabírala obrovská mapa, která sahala od stropu až k podlaze. Jednalo se o černobílé schéma celé sítě železničních tratí a návěstidel v oblasti Velkého Londýna. Na Alfredově stole se nacházel pouze béžový telefon s otočným číselníkem a kalendář Britských drah na rok 1987, ve kterém byla všechna data až po včerejší, tedy 29. listopadu, pečlivě přeškrtnutá černou tužkou. Mezi telefonem

a kalendářem ležely úhledně seřazené tři tuby mentolových bonbonů Trebor Mints.

„Jak vám to jde?“ zeptal se Harry o chvíli později, když vystrčil hlavu zpoza dveří do maličké kanceláře.

„Vlaky tu nebudou zastavovat další dvě hodiny.“ Stanici Leyton nakonec našel tak, že si stoupl na židli v rohu kanceláře a pak prstem sledoval trať k tomu, co považoval za nejbližší stavědlo. Právě dotelefonoval se zaměstnancem. Zatímco se snažil vyřešit situaci, zastavily na stanici dva vlaky, ale nikdo nenastoupil ani nevystoupil.

„Dobře. Forenzní tým je připravený, chcete se přidat?“

Harry odešel a Jamie popadl svoji bundu. Když odcházel z kanceláře, otevřel balíček Alfredových mentolek, pár si jich strčil do kapsy a jednu rovnou do pusy.

* * *

Parkoviště zaplnily ještě čtyři policejní vozy a další policejní dodávka. Harry představil Jamieho soudnímu patologovi Clarenci Parsonsovi, což byl mohutný padesátník s rudou tváří a květákovitým nosem a ušima. Jeho asistentka Martha působila ve srovnání s ním upraveně a vyrovnaně. Do stísněného prostoru se k nim připojila další policistka v uniformě a starší muž, který fotografoval místo činu.

„Tak jo,“ začal doktor Parsons, když se rozhlédl po svém publiku a poté se podíval dolů na končetiny, trup a hlavu mrtvého mladíka. Někdo jednotlivé části zhruba přiřadil k sobě, takže neznámý mrtvý muž ležel na zádech a bez výrazu na ně zíral s hlavou stále schova-

nou v roztrhaném plastovém pytli. „První, co mě zaujalo, je přesnost a čistota, s jakou byly odděleny končetiny. Budu muset provést pitvu a ohledání, ale už teď vidím, že se jedná o práci se speciální pilou, která je určená k řezání kostí."

„Jako taková ta pila, jakou používáte v márnici?" ujistil se Harry.

„Ano. Podívejte se na místa, kde jsou končetiny odříznuté – jedná se o čistou práci, žádné odštípnuté kosti. Žádné roztřepené maso ani vytržené kusy způsobené námahou při použití nože nebo pásové pily." Z pórů doktora Parsonse se linul zápach alkoholu, který se mísil s pachem mrtvoly. Jamie se podíval na Harryho a ostatní – cítili taky whisky? Pokud ano, nikdo jiný se nezdál překvapený. Ale mladá policistka po něm střelila pohledem a zvědavě si ho měřila hnědýma očima, jako by věděla víc, než dávala najevo. Doktor Parsons se postavil a přitom mu zapraskalo v kolenou. „Martho, kde je…" Luskl prsty, ale asistentka už držela připravený plastový sáček na důkazy. Vzal si ho, zvedl ho proti světlu a pak se k nim dramaticky otočil. „Našel jsem tenhle fragment modrého plastu přilepený k pravému řezáku."

Jamie zaznamenal, že doktor použil staromódní slovo *fragment*.

„Myslíte si, že ho udusili předtím, než mu oddělili části těla?" zeptal se Jamie.

Doktor Parsons přejel po skupince pohledem a na okamžik se na Jamieho zadíval.

„Náš nováček má otázku. Ano, mladíku. Může to být z polyetylenového pytle, který někdo použil k tomu, aby ho udusil. V tom případě najdeme známky petechiálního krvácení, které by naznačovalo udušení. Jde o ten plastový pytel samotný. Vidíte,

že je to docela silný plast určitého odstínu modré, a je možné, že se sem dostal neporušený a lišky se do něj pustily. Vidíte lýtkový sval tady na…“

„Pravé noze,“ doplnila Martha.

„Ano, na pravé noze. Stopy po kousnutí. Jako by něco žvýkalo kuřecí stehýnko. Řekl bych, že to způsobila nějaká psovitá šelma, ale musím to ověřit.“

„Přednosta právě říkal, že zahnal pár lišek, které okusovaly pytel,“ připomněla mladá policistka.

„Ano, o těch liškách se mi taky zmínil,“ přitakal Jamie.

„Tak tady to máme, to je dobře, nemusíme hledat nějakého šíleného kanibala,“ řekl doktor Parsons. „A všimněte si taky, jak byl ten pytel zavázaný, než se roztrhl.“ Předklonil se a ohmatal uzel, který visel z roztřepeného okraje v horní části pytle. Byl pevně svázaný plastovým stahovacím páskem.

„Zdravotnická stahovací páska?“ zeptal se Harry.

„Možná. Amputované končetiny se vyhazují do nemocničních spaloven v modrých pytlích, které se převážou stahovacími páskami. Alespoň tak se to dělávalo, když jsem tam byl na praxi.“

„Mohlo by jít o někoho s lékařským vzděláním? Když vezmeme v úvahu pytel a kostní pilu?“ nadhodil Harry.

„To už musíte zjistit sami, příteli. Co bych vám k tomu ještě mohl říct? Žádné známky intravenózního užívání drog, žádné stopy na kůži. Troufám si odhadnout, že toho chudáka někdo rozřezal až po smrti.“

„Jak to můžete vědět jistě?“ Jamie tu otázku vyhrkl dřív, než si to stačil rozmyslet.

Doktor Parsons se k němu otočil. „No, až se zastavíte v márnici, mladíku, nechte mě, abych vás zkusil rozřezat kostní pilou. Vsadil bych se, že byste neseděl hezky v klidu. Bránil byste se. Měl byste spoustu modřin a otlaků."

„Ale co když ho omámili a rozřezali zaživa?"

Doktor Parsons zaváhal. A podle všeho ho všechny ty otázky rozčilovaly. „Bože, vy máte ale bujnou fantazii. Kde jste ho našel, Harry?"

„Převeleli ho z…" Harry zaváhal.

„Ze Suffolku, pane," doplnil Jamie.

„Suffolk. Zvláštní kout. Rovinatý. Pustý. Spousta příbuzenských sňatků…" Doktor Parsons se díval na Jamieho a nechal ta slova viset ve vzduchu, jako by ho vyzýval, aby na ně zareagoval. Jamie mlčel, ale cítil, jak v rozpacích rudne. „Mladý muži, co dalšího vidíte na naší oběti, pokud se soustředíte na obličej?"

Jamie se znovu podíval na uříznutou hlavu.

„Je, ehm, běloch?"

Doktor Parsons se přidušeně zasmál. „To vidíme všichni. Ne. Ale tvář má nalitou krví. Krev se sráží několik hodin po smrti, takže rozřezání těla po smrti znamená mnohem menší ztrátu krve."

Vypadal spokojeně, že Jamieho přechytračil. Pak se obrátil k Harrymu. „Víc budu vědět, až dostanu vzorky do laboratoře a provedu pitvu." Jamie si všiml, jak si Martha nenápadně ukazuje na horní ret. „Ach ano. Ano. Ten mladík má zaječí pysk."

„Myslím, že *rozštěp patra* je vhodnější výraz," poznamenala Martha.

„Rozštěp patra. Ano." Doktor Parsons si klekl a opatrně roztáhl jemné zrzavé vousy pod nosem mladého muže. „Nejedná se o nic

vážného a už podstoupil rekonstrukční operaci. Odvedli docela dobrou práci. Možná proto si nechal narůst knír."

„Dobře. Můžeme to použít jako výchozí bod pro identifikaci," přikývl Harry. „Díky, Clarry. Počkáme, až nám řeknete víc."

Doktor Parsons přikývl a podíval se na fotografa, který trpělivě čekal se svým fotoaparátem.

„Tak jo, místo činu je vaše."

Fotograf přešel blíž a začal cvakat.

Harry přimhouřil oči a podíval se na mladou policistku. „Trace, můžete jet s Jamiem v jeho autě a ukázat mu cestu na stanici? A třeba ho přesvědčit, ať se převlékne?"

„Ano, šéfe."

Jamie se ošil, protože na sobě cítil pohledy všech přítomných, a zapnul si bundu přes džíny a pruhovaný svetr.

3

Jamie se sehnul a vyšel z forenzního stanu. Ulevilo se mu, když ucítil chladný vzduch na parkovišti.

„Dobrý den, pane. Jsem konstábl Tracy Steelová," představila se mladá žena a oba si podali ruce. Měla na sobě uniformu londýnské metropolitní policie pro ženy – vyztuženou černou buřinku, černé šněrovací polobotky, silné černé punčocháče, černou sukni a černou bundu.

„Nemusíš mi říkat *pane*. Nejsme podobně staří?"

„Mně je pětadvacet."

„Mně úplně stejně. Říkej mi Jamie."

„Dobře, Jamie. Říkej mi Trace. Kde máš auto?"

Ukázal na svůj červený Ford Escort a odemkl jí dveře na straně spolujezdce, obešel auto a oba nastoupili. Tracy si sundala čepici a položila ji mezi nohy vedle kabelky. Kaštanově hnědé vlasy, úhledně stažené do culíku, se jí ve světle leskly. Jamie nastartoval a rozhlédl se po úzké silnici, která byla nyní zaplněná auty a dodávkou forenzních techniků. Tracy si všimla jeho opatrnosti a rychle poznamenala: „Hlavně neuraz zrcátka doktoru Parsonsovi. Už si je omlátil sám."

„Řídí forenzní dodávku?" zeptal se Jamie a na malém prostoru se otočil.

Tracy se na něj letmo podívala. „Ptáš se proto, že z něj hned po ránu byla cítit whisky?“

„Taky sis toho všimla?“

„*Všimla?* To je jedno z veřejných tajemství u Metropolitní. Ale je to zatraceně dobrý soudní patolog.“ Odmlčela se. „No, ráno na tom bývá líp. Myslím, že po obědě Martha přebírá mnohem větší zodpovědnost.“

Vlakové nádraží a stan forenzního týmu se nyní vzdalovaly ve zpětném zrcátku a Jamie viděl, jak do dodávky techniků nakládají černý pytel na mrtvoly.

Když odbočil na hlavní silnici, bylo ticho a ve vzduchu se vznášela mlha. Tracy si zapnula bezpečnostní pás a přejela si prsty po zatržené niti na levém koleni punčocháčů.

„Sakra. Spotřebuju spousty punčocháčů. Tuhle uniformu nesnáším. Je nás pár, co se to snažíme změnit, abychom mohly nosit kalhoty jako muži. A kdo do háje rozhodl, že máme nosit buřinky? Jako Liza Minnelli v *Kabaretu*.“ Podívala se na Jamieho svetr a džíny.

„Nevěděl jsem, že dneska budu ve službě,“ vysvětlil.

„Aha, jasně. Proto ses objevil oblečený jako Dennis, postrach ulice? To jsou Harryho slova, ne moje.“

„Řekli mi, že začínám až zítra. Zrovna jsem byl na cestě do Londýna…“

„Nedělej si s tím starosti. Harry jen štěká, ale nekouše.“ Ohlédla se přes rameno na kufr a krabici s knihami na zadním sedadle. „Není ti v té tenké bundě zima?“

„Kabát mám zabalený v kufru.“

„Máš kde bydlet?“

„Jo. Pronajímám si pokoj v domě v Balhamu."

„Balham není špatný. Na jih od řeky. Je to dům, který si pronajímají studenti?"

„Ne, bydlí tam rodina. S majitelkou jsem mluvil jen jednou a zdála se docela nóbl. Našel jsem je přes inzerát v *London Weekly Advertiser*. V Norwichi ho prodávají na nádraží."

„Právě tě převeleli od suffolské policie. Z Lowestoftu?"

„Ano."

„A doteď jsi nosil uniformu?"

Jamie přikývl a podíval se na ni.

„Musela jsem připravit tvůj spis pro personální oddělení. Nedělá se v Lowestoftu veškerý mražený hrášek pro Spojené království?"

„To sis přečetla v mém spisu?"

Usmála se.

„Ne. Viděla jsem dokument o hrachu. No, dávali to v televizi, ale nijak zvlášť jsem to nesledovala." Tracy se mu hned zalíbila. Mluvila se slabým přízvukem a nepůsobila snobsky, ale Jamie se ještě necítil dost sebejistě na to, aby prozradil, že jeho máma pracuje v továrně na mražené potraviny. „V Lowestoftu jsem nikdy nebyla. Je to tam hezký?"

Jamie si vzpomněl na své rodné město, na pláž, na moře a na to, že to už pro něj není domov.

„Jo, je to tam hezký," potvrdil loajálně. „Tři roky jsem sloužil jako policista v terénu a nikdy jsem tam nenašel rozčtvrcenou mrtvolu."

„Chudák chlap. Stává se to častěji, než si myslíš, že někdo nacpe mrtvolu do popelnic. Tady sjeď." Když Jamie odbočil, projeli kolem domu, kde postavička Santa Clause šplhala po žebříku na vnější stě-

ně k oknu s prasklým sklem. „Někdo si už vyzdobil dům na Vánoce. Nebo to od loňska nesundal. Vypadá to spíš, jako když se snaží dovnitř vloupat."

„Je tohle nebezpečná čtvrť?" znejistěl Jamie a Tracy se suše zasmála.

„Dá se to tak říct. Je to taková čtvrť, kde si radši zabedníš okna i u adventního kalendáře. Zahni doleva." Na křižovatce se zařadili do kolony aut a na chvíli se přestali bavit, zatímco se Jamie soustředil na řízení v hustém provozu.

„Jak dlouho už pracuješ v týmu pro vyšetřování vražd?" zeptal se po chvíli.

„Teprve měsíc. Nastoupila jsem spolu s Harrym, když převzal funkci po Bensonovi."

„Řekli mi, abych se hlásil u šéfinspektora Johna Bensona. To je ten, s kým jsem mluvil u pohovoru. Nevěděl jsem, že odešel do důchodu." Tracy zvedla obočí. „Co?"

„Bensona vyhodili. Oficiálně odešel zčistajasna do předčasného důchodu, ale říká se, respektive je dalším veřejným tajemstvím, že byl silně závislý na drogách a přistihli ho, jak krade kokain ze skladu důkazního materiálu."

„Vážně?"

„Co sis o něm myslel?"

„Nevím. Setkal jsem se s ním jen jednou, v září při pohovoru. Choval se profesionálně. Možná byl trochu roztržitý."

„No, Harry je dobrý šéf. Fajn chlap. Jaký na něj máš názor?"

Způsob, jakým tu otázku položila, v Jamiem vzbudil dojem, že se ho Tracy snaží chránit.

„Vypadá v pohodě, milý chlap. Jen jsem čekal, že se setkám s Bensonem. Nikdo mi nic neřekl."

„Jo. Je tady trochu chaos. Až Harryho poznáš líp, bude se ti líbit. Je přísný, ale spravedlivý."

„Co víš o jeho minulosti?"

„Působil u tajných."

Jeho působištěm byl elitní tým tajných policistů, kteří se specializovali na odhalování a boj proti organizovanému zločinu.

„Páni, kolik mu je?"

„Myslím, že něco přes padesát."

Jamie přikývl. Harry se blíží k důchodovému věku, takže ho napadlo, jestli ho náhodou neposlali do výslužby.

„Proč se ptáš, kolik mu je?"

„Jen tak. Jak to, že má v kapse kabátu letáky o AIDS?" Jamie změnil téma.

„Taky ti jeden dal?"

„Mně ne, ale Alfredovi, přednostovi nádraží. Měl obavy z té zaschlé krve."

„Harry se snaží lidi poučit. Ta informační kampaň ohledně AIDS, co běží v televizi, je hrozná – s tou apokalyptickou hudbou a vybuchující sopkou, nemyslíš?"

„Přesně. Myslím, že moc nepomáhá."

Teď projížděli rozlehlým prostranstvím a trávu, keře i holé stromy pokrývala silná bílá vrstva námrazy.

„Pořád jedeme po A12?" ujistil se Jamie.

„Ano. Vede přes Hackney Marshes."

Projížděli kolem zamrzlého jezera, kde se led prolomil a voda se valila nahoru dlouhou trhlinou.

„Proč by se někdo zbavoval mrtvoly na parkovišti u nádraží, když je kousek obrovská odlehlá bažina?“ Tracy se nad Jamieho otázkou zamyslela.

„Kdyby se k tomu pytli na odpadky nedostaly lišky, tělo by zmizelo na skládce. V Hackney Marshes je rušno, spousta lidí tam chodí na procházky a sportovat.“

Pole a stromy pokryté námrazou začaly ustupovat a auto vyjelo na sídliště. Jamieho fascinovalo, jak pestrou směsici lidí viděl, když projížděli do města přes Whitechapel, oblast, kterou dobře znal z příběhů o gangsterech z East Endu a Jacku Rozparovači. Tržiště před stanicí metra Whitechapel se hemžilo lidmi zachumlanými do zimních kabátů, kteří nakupovali ovoce a zeleninu. V okně hospody U Slepého žebráka, proslulé nechvalně známou gangsterskou vraždou George Cornella, kterou spáchali bratři Krayovi, svítila světla vánočního stromku.

Jak se blížili k centru Londýna, provoz houstl a Tracy ho navigovala něčím, co mu připomínalo spíš bludiště jednosměrných ulic. Jamie si v duchu říkal, jak si poradí s tím, že bude muset ve městě řídit. Nakonec odbočili do Savile Row. Železné lampy se zlatými emblémy listů byly natřené černou barvou a úzký pruh šedé oblohy nad budovami po obou stranách se snažil osvětlit silnici, i když se blížila doba oběda. Jamie se díval do výloh elegantních krejčovství. Obleky vystavené na figurínách zalévaly jemné odstíny žluté, modré a zelené a stály několikanásobně víc, než činil jeho měsíční plat.

„Stanice je v téhle ulici?“

„Jo. Hned tady na konci," odpověděla Tracy, když se po jejich pravici objevila nevýrazná čtyřpodlažní budova obložená portlandským kamenem. K hlavnímu vchodu policejní stanice West End Central vedlo schodiště.

„Jeď doleva," dodala Tracy. „Parkoviště je vzadu." Když odbočil na ulici s názvem Burlington Gardens a objel budovu, Tracy ukázala na hospodu U Burlingtonského erbu s kaštanově hnědou markýzou přímo za stanicí. „To je náš místní podnik. Praktické, nemyslíš? Ale mají to tam dražší než v mojí oblíbené hospodě ve Stratfordu."

Tracy ho navigovala k rampě, která vedla do podzemního parkoviště. Jamie zpomalil, když je předjela bílá policejní dodávka a dostala se k rampě dřív než oni. Cítil se jako ryba na suchu – kluk z venkova ve velkém městě, kde byli všichni lepší než on.

4

Jamie si opatrně zul tenisky a balancoval na špičkách obou bot. Svlékl si džíny a červeno-černý svetr a pověsil je na zadní stranu dveří kabinky. Pánské toalety na policejní stanici byly vlhké, studené a zatuchlé, se zažloutlými a zelenými porcelánovými dlaždicemi, které mají tak v oblibě veřejné instituce. Nešikovně si zapínal knoflíky u košile. Zachvěl se a na zádech mu naskočila husí kůže. Když si nazouval černé pracovní boty, ztratil rovnováhu a pravou nohou se dotkl podlahy. Vlhká skvrna se okamžitě vsákla do ponožky.

„Do prdele," zaklel. Stál na jedné noze a upřeně se díval na podlahu. Doufal, že jde jen o kapky vody.

Když vyšel do dlouhé, ponuré chodby, měl pocit, že je konečně vhodně oblečený do práce. Ve vzduchu visel cigaretový kouř a v dálce zvonil telefon. Tracy vystrčila hlavu ze dveří, které právě minul. „Jamie, jsme tady."

Otočil se a vešel do malé otevřené kanceláře se šesti stoly, jejíž okna zakrývaly pruhy vybledlých rolet. Tracy byla v místnosti sama, ale na každém stole se vršily složky a papíry a na ošoupaném šedém koberci stály hromady kartonových krabic s důkazním materiálem. „Harry neřekl, kam tě mám posadit. Prozatím si můžeš vzít stůl naproti mně." Jamie si sundal batoh a přehodil

bundu přes opěradlo židle. Stůl byl zavalený starými šanony a pokrytý vrstvou prachu.

Do kanceláře vešla dvojice kolegů s plnými igelitovými taškami, se kterými dovnitř zavanula i lahodná vůně ryb a hranolků. „Kluci, tohle je Jamie, nový detektiv konstábl. Jamie, tohle je detektiv konstábl Ravi Singh." Ukázala na štíhlého muže, jen o něco vyššího než ona sama, s jemnými rysy a velmi hladkou tmavou pletí.

„Těší mě." Jamie vstal a potřásl Ravimu rukou.

„A tohle je vedoucí našeho týmu, detektiv Liam Cole," pohodila hlavou Tracy. Liam byl velký, zavalitý muž s nakrátko ostříhanými nazrzlými vlasy. Vypadal jako kulturista, ale taky měl pořádné břicho.

„Čau, kámo." Kývl na Jamieho a ignoroval, že mu podává ruku. „Trace, neměli žádné rybí karbanátky, tak jsem ti vzal tresku."

„Liame, říkala jsem ti, že když nebudou mít rybí karbanátky, tak mi máš koupit platýse. Prostě se ti jen nechtělo čekat, než ho udělají."

Liam obrátil oči v sloup.

„Tak chceš tu tresku?" zeptal se a držel igelitový sáček na konci nataženého prstu.

„Jasně, že ji chci. Sakra, umírám hlady." Popadla pytlík a vytáhla z něj balíček zabalený do novin. Liam přešel ke stolu za ní a položil tam ostatní sáčky. „Mrzli jsme venku u vlakového nádraží Leyton. Přednosta tam našel na parkovišti rozřezané mužské tělo."

„Jamie, ty jsi dorazil na místo jako první?" upřesňoval si Liam.

„Ano."

„Myslel jsem si, že budeš nejblíž, když jsem volal. Slyšel jsem, že dneska přijedeš autem ze Suffolku. Po A12, že?"

„Jo."

„Nevěděl jsem, že se k nám připojíš na oběd, tak jsem ti nic nevzal."

„Ale věděl jsi, že jedu do Londýna," poznamenal Jamie, zatímco z něj Liam nespouštěl pohled.

„Jamie je z Lowestoftu, od moře," dodala Tracy a zakousla se do hranolku. „Určitě miluješ rybu s hranolky, nemám pravdu?"

„Jo, jasně."

„Liame, vždycky si bereš dvě porce hranolků a s tím tvým břichem… Nemohl by ses s Jamiem rozdělit?"

„To je v pohodě," mávl rukou Jamie, když viděl, jak Liamovi ztvrdly rysy, i když v žaludku mu příšerně kručelo. Ten pocit, že je tady nový a má hlad, v něm vyvolal matnou vzpomínku na školního tyrana, který mu ukradl peníze na oběd.

„Tady. Vezmi si je." Liam hodil balíček hranolků Jamiemu, ale přistál na stole. Papír se na okrajích roztrhl. „Vypadá to, že se bez té extra porce v klidu obejdu, tak proč ne?"

„Liame, umíš rozdávat rány, ale sám je neumíš přijímat. Nevšímej si ho. Má hlad," řekla Tracy, ale Jamie viděl, že s Liamem vykročili špatnou nohou. Ravi jejich výměnu sledoval.

„Díky, Liame," řekl Jamie. „Kolik ti dlužím?"

„Libru." Natáhl ruku. Jamie si prohrabal kapsu a našel minci. Vstal, a právě když došel k Liamovu stolu, Liam ruku stáhl, aby si otevřel sáček se solí. „Můžeš to nechat na stole."

„Díky."

Jamie položil librovou minci na Liamův stůl, vrátil se na svoje místo a rozbalil papír. Z balíčku stoupala pára a hranolky uvnitř byly zlatavé a lahodné, trochu měkké a horké. Chvíli jedl a v tichu slyšel, jak hlasitě žvýká. Byl rád, když Tracy zvedla telefon, aby si zavolala.

„Tak co, Jamie. Máš přítelkyni?“ zeptal se Liam.

„Ne.“

„A co fotbal?“

„Jestli mám fotbal?“

Ravi se zasmál.

„Ne. Jestli máš *rád* fotbal?“ zeptal se Liam a oči mu hořely zvědavostí. Jamie měl pocit, že Liam se neptá jen nezávazně, spíš mu jeho otázky připadaly jako sondování, při kterém hledá nějakou slabinu. Jamie byl rozhodnutý žádnou nedat najevo.

„Nejsem zrovna fotbalový fanoušek.“

„Jaký tam máte místní tým? FC Lowestoft? Nebo asi Norwich?“

„Jo, jak jsem říkal, fotbal mě moc nezajímá.“

Liam polkl sousto. „Takže u toho rozporcovaného těla nebyl žádný doklad totožnosti?“

„Ne. Žádné oblečení, šperky, tetování. Měl jizvu po rozštěpu patra, ale zakrýval mu ji knírek.“

„Takže bychom měli začít tím, že se obrátíme na oddělení pohřešovaných osob,“ rozhodl Liam. „To by měl udělat Jamie. Je tady nový.“

Jamie moc dobře věděl, jaká otrava může být prohledávání spisů pohřešovaných osob. A právě proto to Liam navrhl. Ravi jen pozoroval, co se děje, a mlčel, což Jamieho vedlo k závěru, že ho má Liam možná nějakým způsobem v hrsti. Nebo se Ravi třeba chtěl jen vyhnout konfliktu.

„Jako nováček to rád udělám,“ přitakal a nepřestával udržovat s Liamem oční kontakt.

„Skvělý.“ Liam se natáhl k hromadě pořadačů s pákovým mechanismem. „Číslo na oddělení pohřešovaných osob Metropolitní

policie najdeš tady v adresáři." Vstal a hodil mu pořadač o něco prudčeji, než bylo třeba. Ten narazil na okraj Jamieho stolu, sklouzl z něj a dopadl na podlahu.

Tracy a Ravi mlčky přihlíželi. Jamie klidně vstal a zvedl pořadač. Věděl, že jestli se nechá Liamem zastrašit, bude těžké to překonat. Cítil, jak se kanceláří šíří stejná atmosféra jako v Koloseu.

„Liame," Tracy zvedla obočí.

„To je v pohodě. Dcera mého souseda se chová úplně stejně, když se pořádně nenají," řekl Jamie. „Jsou jí dva roky. A hází jako dvouleté děvče, stejně jako Liam." Vracel se ke svému stolu, ale pořád se na Liama díval. Ravimu zacukaly koutky a Tracy znovu zvedla obočí. „Ravi, jak se odsud dovolám ven?"

„Vytoč devítku," odpověděl Ravi a vůbec poprvé tak promluvil.

„Díky." Jamie si strčil do pusy další hranolek a usmál se na Liama. „Jsou výborný."

Liam odvrátil pohled a Jamie to bral jako malé vítězství.

5

Jamie věděl, že pátrání po pohřešované osobě bude noční můra. Nejenže byly každý rok nahlášeny tisíce případů, ale každá policejní jednotka vedla vlastní evidenci. V Suffolku už řešil několik takových případů a jen samotné vyhledání jmen trvalo týdny. Ověřit, zda se některé z nich shoduje s identitou zesnulého, byla pak zcela jiná práce. Proto ho překvapilo, když zjistil, že mu štěstí přeje.

Metropolitní policie měla centrální kancelář pro pohřešované osoby. Nejdřív ho několikrát přepojili, a pak se mu konečně podařilo mluvit s velmi znuděnou civilní pracovnicí, která nedávno aktualizovala záznamy. Jamie ji požádal, zda by mu mohla faxem poslat jména z posledních sedmi dní – pro začátek se rozhodl pro menší nálož. Pokud by se nic neobjevilo, musel by zavolat znovu a rozšířit pátrání tak, aby zahrnovalo i předchozí měsíce.

V průměru bylo v Londýně každý den nahlášeno šest nebo sedm pohřešovaných osob.

Za uplynulý týden jich tak bylo celkem čtyřicet devět. A skutečně dorazil fax se seznamem všech z nich. Prohlédl si ho: třicet tři z nich byly ženy, což vymezilo okruh velmi rychle. Jamie přeškrtl jména žen a soustředil se na šestnáct mužů.

Odhadoval, že jejich oběti bylo mezi osmnácti a třiceti. Věk jedenácti mužů se pohyboval mezi čtyřiceti a šedesáti pěti lety. Ty vyškrtl. Zůstalo pět jmen.

První z nich, dvaadvacetiletý Gary Herr, se už našel a hospitalizovali ho v psychiatrické léčebně v severním Londýně. To Jamiemu sdělila jeho matka a pak s ním ještě dalších dvacet minut telefonicky hovořila. Z jejího hlasu byla cítit hluboká vděčnost za to, že se někdo ptá na *jejího Garyho*.

Druhý muž se jmenoval Jack Bowen a studoval na londýnské polytechnice. Jamie zavolal na studijní oddělení a požádal o fotografii.

Třetí byl Callum Michaels, mladý muž, který bydlel v penzionu v severním Londýně. To, že zmizel, nahlásila jeho domácí, paní Rintoulová. Jamie vytočil její číslo.

„Callum je u mě docela nový nájemník." Ačkoli do telefonu mluvila nóbl hlasem, cockneyský přízvuk se jí zcela skrýt nepodařilo. „Je ze severu, ale téměř jsem ho nevídala, protože pracuje na stavbě v Isle of Dogs. Vždy platil nájem bez problémů, až doteď." Zatímco Jamie telefonoval, přišla Tracy s faxem z londýnské polytechniky, který obsahoval pasovou fotografii ze studentského průkazu Jacka Bowena. Ukázala ji Jamiemu. Jack Bowen měl hubený, krysí obličej a mastné, uhlově černé vlasy.

„To není on," artikulovala Tracy a Jamie přikývl.

„Paní Rintoulová, máte nějaké informace o Callumově zaměstnavateli?" zeptal se.

„Myslím, že Callum říkal, že pracuje pro stavební firmu, která se jmenuje Maxton. Samozřejmě je možné, že uprostřed noci utekl, ale podle mého názoru není ten typ. A všechny jeho věci zůstaly v pokoji."

„Dobře, děkuju." Jamie položil sluchátko. Viděl, jak ho Liam sleduje z druhé strany místnosti a mírně se mračí nad úsilím a elánem, které Jamie vkládal do úkolu, který by měl být nudný a nepřinášet žádné výsledky.

Trvalo to ještě půl hodiny, ale Jamiemu se nakonec podařilo spojit s personálním oddělením společnosti Maxton. Žena na druhém konci linky mu sdělila, že správný název projektu na Isle of Dogs je Regenerace Canary Wharf a že opravdu mají v evidenci stavebního dělníka jménem Callum Michaels. Jelikož se jednalo o velmi významný projekt, všichni pracovníci museli do své osobní složky přiložit pasovou fotografii.

O deset minut později do kanceláře vešel Harry. Právě v okamžiku, kdy z tiskárny vylézal fax z personálního oddělení společnosti Maxton.

„To snad ne!" vykřikla Tracy a zvedla list papíru. Jamie vstal a přešel k ní, aby se podíval. Fotka byla trochu zrnitá a Callum na ní neměl knír, ale zato viditelnou jizvu po rozštěpu patra na horním rtu. Barva vlasů a obličej muže na fotografii se shodovaly s tím, kterého našli na nádraží Leyton.

„Co je to?" zajímal se Harry, když k nim přistoupil. Kabát v barvě velbloudí srsti měl přehozený přes ramena a vypadal ještě víc jako šmelinář než dopoledne.

„Náš nováček dokázal identifikovat tělo, které jsme dneska ráno našli!" odpověděla Tracy. „Odpovídá i ten rozštěp patra."

„To si snad děláte srandu." Harry popadl list papíru. „Callum Michaels, devatenáct let. Ježíši, ten byl ale mladý. Bydlí na Slack Street 17 v severním Londýně."

Ravi vstal, aby se k nim u tiskárny připojil, ale Liam zůstal sedět na svém místě a přes hromadu šanonů se na Jamieho mračil.

„Zatraceně dobrá práce," prohodil Harry směrem k Jamiemu. „A rád vidím, že jste se dal do kupy. Nechtěl byste jet se mnou? Promluvit si s paní domácí a podívat se na jeho pokoj?"

Jakmile Jamie vstřebal Harryho slova, zaplavila ho vlna uspokojení. To, že se *dal do kupy,* se netýkalo jen vzhledu. Šlo o to, aby ho brali vážně a aby dokázal, že sem patří.

„Ano, šéfe."

„Dobře. Pojedeme mým autem."

6

Harry byl policistou u Metropolitní už dvacet pět let. Když v roce 1962 začínal kariéru jako naprostý zelenáč, policie byla úplně jiná – plná brutality a kultury nadměrného pití. Viděl spoustu kolegů, kteří zahořkli a upili se téměř k smrti. Harry kdysi slyšel rčení, že člověk může stárnout jako ocet nebo jako víno. Rozhodl se pro to druhé. Podíval se na Jamieho, který seděl vedle něj na sedadle spolujezdce. Byl to vysoký, hubený mladík s pískově blond vlasy, které potřebovaly zastřihnout, a s tváří, která působila zároveň mužně i zranitelně. Měl výraznou bradu a nos, ale v jeho modrých očích se odrážela plachost. Úplně zapomněl, že se tenhle nováček měl připojit k jeho týmu. Další informace, která se ztratila, když přebíral oddělení pro vyšetřování vražd po Johnu Bensonovi.

„Jste ženatý?“ zeptal se Harry.

„Ne.“

„Máte přítelkyni?“

„Bývalou. Právě jsem se rozešel s jednou holkou tam od nás. Taky pracuje u policie.“

„Aha. Tak to mě mrzí… A mrzí mě i to, že jste se rozešli. Nedokážu si představit, že bych měl vztah s policajtkou.“

Jamie se zasmál. „Moje bývalá, Angela… Oba jsme se hlásili na tohle místo."

„A do prdele. A vy jste ho dostal."

„Dostal. A pak jsem přišel domů, řekl jí to a pořádně jsem to schytal."

„No. Jsem rád, že jsem to nerozhodoval já. Neznám vaši bývalou, ale nepřekvapuje mě, že si šéfinspektor Benson vybral vás. Byl to zapřisáhlý misogyn." Podíval se na Jamieho. „Myslíte, že si tu práci zasloužila víc než vy?"

„Angela? Myslím, že jsme na tom stejně."

„No tak. Buďte upřímný. Nesnažte se tvářit neutrálně."

„Myslím to upřímně. Chci říct, že jsem tu práci chtěl a jsem v ní dobrý." Zrudl, jako by si uvědomil, co právě řekl.

„V pohodě. Buďte upřímný, vždycky buďte upřímný a v životě se vám bude jen dařit."

„A vy jste ženatý?"

„Ano. Platím za své hříchy."

Jamie přikývl a v Harryho očích získal další plusové body, když na něj dál netlačil.

„Líbí se mi vaše auto," prolomil ticho Jamie. Harry měl neoznačený Rover SD1 v modré barvě.

„Ano? Mám pocit, že v něm trávím až moc času."

„V Lowestoftu máme Rovery SD1 jako služební vozy. Ale vaše neoznačená verze vypadá spíš jako sportovní auto. Nebo je to možná tím, jak řídíte," dodal Jamie a chytil se palubní desky, když Harry projížděl křižovatkou na čtyřku.

„Zajímáte se o auta?"

„Ani ne. Auto by podle mě mělo být bezpečné a dovézt člověka z bodu A do bodu B."

„Přesně tak. Nikdy jsem nepochopil lidi, které tak fascinují auta a vlaky. Nejste snad blázen do vlaků?"

„Bože, to ne."

„Uf," Harry si otřel imaginární pot z čela. Jamie se zasmál. „Opravdu skvělá práce ohledně identifikace té oběti. A hned první den."

„Byla to náhoda."

„Možná. Ale vycházel jste z důkazů. A ten fax máme v kanceláři teprve pár týdnů a ostatní z týmu by ani nenapadlo ho použít."

„Díky němu jde práce o dost rychleji."

„Jo. Jako ve sci-fi," souhlasil Harry, zatímco projížděli kolem opuštěného průmyslového areálu, kde byly všechny budovy zavřené a zabedněné.

„Támhle to je." Jamie ukázal na ceduli s nápisem Slack Street. Tyčila se před nimi připevněná na zašlé omítce vysoké zdi pokryté graffiti. Když Harry odbočil do Slack Street, jeho modré auto představovalo jediný barevný akcent v ponuré slepé ulici se zašedlými cihlovými řadovými domy. Slunce se snažilo prorazit mraky a vitrážovým oknem ve dveřích domu číslo 17 slabě prosvítalo světlo. Zaparkovali, přešli ke dveřím a Harry zazvonil.

Dveře otevřela paní Rintoulová, žena s malýma bystrýma očima, která nosila obrovské oválné brýle s černými obroučkami, a podle všeho jí táhlo na šedesát. Odvedla je do pokoje Calluma Michaelse v prvním patře.

Byla to maličká místnost. Holá podlahová prkna pokrývala silná vrstva odřeného laku, sklo ve výsuvném okně bylo zašpiněné a po-

skytovalo výhled na stejně zašpiněná okna řadových domů naproti. Jednolůžko bylo úhledně ustlané a Harry v rohu místnosti zahlédl umyvadlo a zrcadlo s hnědými skvrnami, ve sklenici stál zubní kartáček a břitva. Letmo si vybavil, že bydlel v podobném penzionu, když se v šedesátých letech přestěhoval do Londýna. Měli společnou koupelnu a umyvadlo v jeho pokoji se hodilo, když se mu nechtělo jít dlouhou chodbou, aby se vyčůral.

„Nejdřív jsem si myslela, že v noci utekl, ale jak vidíte, všechny jeho věci tady zůstaly," zopakovala paní Rintoulová.

„Můžete nám potvrdit, že je to Callum?" Harry vytáhl z notesu fax s Callumovou fotografií.

Paní Rintoulová vzala list papíru a zadívala se na fotografii. „Ano, můžu potvrdit, že je to on." Vrátila Harrymu fax. „I když jsem si před pár týdny všimla, že si nechal narůst knír. Nelíbilo se mi to. Vypadal trochu jako… slizoun."

Jamie vytáhl z poličky nad postelí knížku *Misery* od Stephena Kinga. Nalistoval začátek a vytáhl papírek z knihovny v Bethnal Green, který byl zastrčený ve vnitřní straně obálky.

„Tu knížku už měl vrátit," poznamenal. Neuspořádaná řada razítek s daty končila záznamem **26. LISTOPADU 1987**, tedy datem před čtyřmi dny.

„Ano. Nájem už měl taky zaplatit." V hlase paní Rintoulové zaznívala nelibost. I když nevěděla, že Callum teď leží rozřezaný na kusy v pytli na mrtvoly, Harryho stejně napadlo, že ta poznámka vyzněla trochu krutě.

„Kdy jste Calluma viděla naposledy?" zeptal se.

„Před pěti dny."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Děs.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.